

Amsterdamse Marokkanen kamperen op een natuurcamping in het Nationale Park De Hoge Veluwe. De tent opzetten is het lastigst.

FOTO GEERT SNOEIJER

‘Marokko in Hoenderloo, geweldig’

FADY KARIM (9) zit ongeduldig met zijn neus tegen het raam van de bus aangedrukt. Vergeleken met de schreeuwende, opgewonden meute achterin is hij nogal stil. Hij vindt het wel spannend, zegt hij. Samen met vijf Marokkaanse en twee ‘witte’ gezinnen gaat hij dit weekend voor de eerste keer uit kamperen. Op een natuurcamping in het Nationale Park De Hoge Veluwe nog wel. Met echte wilde zwijnen, edelherten en moeflons – dat zijn wilde schapen, legt zijn vader Mounir Karim uit. Fady hoopt dat het gaat regenen. “Mijn vader zegt dat dat van die leuke geluidjes op het dak maakt.” Zijn moeder en zijn zusje wilden niet mee, vertelt Fady. “Die vinden het te koud en te nat. Die willen alleen in een vijfsterrenhotel, net zoals vorig jaar op vakantie in Tunesië.”

Het was eigenlijk de bedoeling om met honderd bewoners te komen uit, bestaande uit Marokkaanse en autochtone Amsterdammers uit Osdorp en Slotervaart, vertelt initiatiefnemer Mostafa El Filali, maar het zijn er veertig geworden, voornamelijk van Marokkaanse afkomst. Door de regen van het weekeinde ervoor moest het kampeerweekend een week worden uitgesteld en zegden veel mensen af. Maar als het aan El Filali ligt, worden het er volgend jaar zeker weer honderd. Al is het een hele toer, een kampeerweekend organiseren voor Marokkanen geeft El Filali toe. “De vragen die ik alleen al kreeg van sommige Marokkaanse gezinnen. Die hadden geen idee wat het inhield, kamperen. Wisten niet waar ze van moesten eten of waar ze dan moesten slapen.”

El Filali vertelt met zijn stichting Kantara 2800 euro te hebben gekregen uit het Wij Amsterdammers-budget van stadsdeel Slotervaart. De gezinnen moeten zelf ook

Verbaasde blikken met hier en daar een opgetrokken wenkbrauw afgelopen weekeinde op de Veluwe. Je ziet het dan ook niet elke dag: kamperende Marokkanen uit Amsterdam-West op een natuurcamping. Zeven gezinnen durfden het aan, voor een beter contact met de burens én met de natuur.

MARIANNE LAMERS

iets bijdragen. Filali: “Dat is maar vier euro geworden, omdat Park de Hoge Veluwe zo aardig was de entree gratis te maken. Die waren enthousiast over het idee erachter.”

Drie kampeerders staan met de fiets aan de hand bij de ingang van het park op de kaart te kijken welke route ze het beste kunnen nemen. Als de bus langzaam langs hen heen het kampeerterrein opdraait, vergeten ze de kaart en kijken ze verbaasd op naar de opgewonden hoofdhoedjes in de bus. En ook als de Amsterdammers – voornamelijk bestaande uit kinderen – bepakt en bezakt op de kampeerplek aankomen, krijgen ze nieuwsgierige, soms wat ongeruste blikken toegeworpen van de burens die het luidruchtige gezelschap van een afstandje vanuit hun vouwtent of caravan staan te bekijken.

Robert Moes (75) echter stapt direct op de groep af. Of hij ergens mee kan helpen. “Ik kampeer al 54 jaar en ben al jaren lid van de Nederlandse Toeristen Kampeer Club. Als ik mensen ergens mee kan helpen, doe ik dat graag.”

DAT BLIJKT hard nodig. Bijna alle twintig tentjes die in een grote cirkel worden opgesteld, worden door Moes nog even aan een grondige inspectie onderworpen; lijnen worden opnieuw aangespannen, haringen steviger de grond in gedrukt. Moes is niet bang voor geluidsoverlast. “Dan geef ik gewoon een grote brul terug.” El Filali kan er wel om lachen, om

het gehannes van de groep en de opgetrokken wenkbrauwen van de burens. “Die hebben waarschijnlijk nog nooit zoveel Marokkanen bij elkaar gezien, laat staan kamperende Marokkanen.”

Hans en Jeannette van de Schaaf zijn het enige ‘witte’ gezin uit Os-

‘DIE HEBBEN NOG NOOIT KAMPERENDE MAROKKANEN GEZIEN’

dorp dat zich later – ze zijn met de auto gekomen – bij de groep aansluit. Op deelraadslid Gert Jan Timmermans na dan misschien, maar die telt niet, die heeft twee kleindochters meegenomen met Zuid-Amerikaans bloed in zich.

Echtpaar van de Schaaf kent El Filali al langer. “We zijn burens en zijn ook wel eens met Mostafa mee geweest naar Marokko, om daar te kamperen. Hartstikke leuk, zo leer je ook eens een andere wereld kennen.”

De twee hebben het er maar druk mee: ze zijn de enigen met een luchtbeddenpomp en er heeft zich inmiddels al een flinke rij gevormd voor hun tent. Er worden hier en daar wat jaloerse blikken geworpen op de geroutineerde kampeerders die met hun uitklapbare picknicktafel, gasstel en keukengerei beter zijn voorbereid dan de rest.

Fatima Ouazis heeft haar twee dochters en zoon meegenomen en staat met een grote donkere zonnebril een beetje beteuterd naar het

opzetten van de tent te kijken: “Wat zijn ze klein!” roept ze. “Als we in Marokko uit kamperen gingen bij zee, gebruikten we tenten die wel vijf keer zo groot waren als deze.”

Het idee achter de witte fietsen – gratis en van iedereen – snappen niet alle kinderen meteen en broer en zus Otman (9) en Chadia Ayad (7) hebben even een korte woordenwisseling. Als blijkt dat achter het kampeerterrein nog 1700 fietsen te krijgen zijn, wordt de fiets losgelaten en enthousiast een sprintje getrokken naar de fietsenparkeerplaats. Hun vader Abdelsalam Ayad fietst al tingelend een rondje over het terrein en roept bij het passeren van de caravan van buurman Moes uitdagend. “Fiets kopen?” Moes kijkt even verbouwereerd, maar roept dan lachend: “Dat is hier niet de bedoeling hè”.

Parkdirecteur Seger baron van Voorst tot Voorst die ook even een kijkje is komen nemen, lacht en zegt: “Marokko in Hoenderloo. Geweldig toch?”

DE VOLGENDE ochtend is er niet alleen onrust in het eigen kamp – alle proviand is door de vossen opgegeten – maar ook bij de burens. Sommigen blijken wat last te hebben gehad van het geluid dat de groep tot laat in de nacht bleef produceren. El Filali: “Heel vervelend, maar wij zijn nu eenmaal gewend aan een stadsvolume en vergeten soms dat er ook zo iets als een campingvolume bestaat. Wij zijn gewend om hard te praten. Tel daar een zuidelijk temperamentje bij en je produceert heel wat.”

De burens zijn echter mild met hun oordeel en snappen het wel, het kleine feestje van gisteravond. Ook buurman Moes: “Die mensen moeten toch ook praten? Ik vond het wel gezellig.”

Ook Fady is tevreden. Hij heeft vannacht naar de geluidjes op het dak kunnen luisteren en hij heeft dan wel geen moeflon gezien, wel een eekhoorn. Een heel echte.

ADVERTENTIE

XXXX

Meldpunt overlast te water

020 625 0099

www.bba.amsterdam.nl

Gemeente Amsterdam

Dienst Binnenwaterbeheer

24 uur per dag bereikbaar